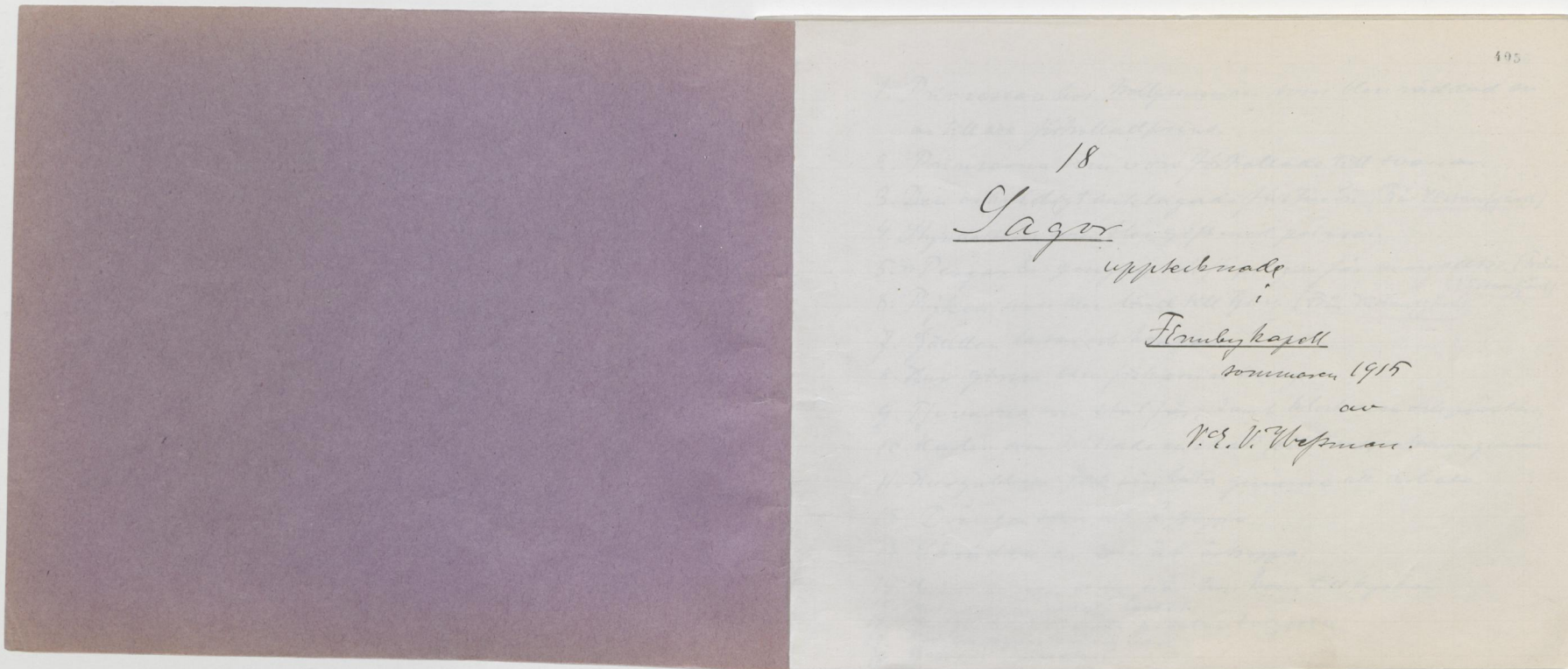

Gagor

upptecknade

Flinby kapell

sommaren 1915

V. E. V. Wefstman.

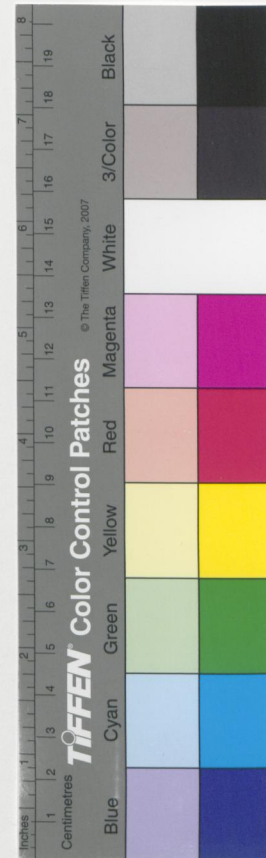

1. Prinsessan hos Högskommaren som blev vidlad av en till den förhållad prins.
2. Prinsorna som voro förhållade till tvänor.
3. Den ockylldigt anlagade fästningen (På Västansfjorden)
4. Thyrdottens som blev gift med prinsen.
5. Pengar är pengar, och för pengar får man allt. (På Västansfjorden)
6. Pjoken som blev bård till färd. (På Västansfjorden)
7. Gaddan latten och kungen.
8. Hur gimen blev fiskeornas kung.
9. Tjuvarna som stal för, samt blockaren och prästen.
10. Karlen som hittade en skatt, och hans protestantiska gemma.
11. Kungaboken fick sin latta gemma att arbeta.
12. Drängen som åt ästoppa.
13. Spräddaren som åt ästoppa.
14. Gummarna som voro när han kom till kyrkan.
15. Kungumman ordade lasset.
16. Kungaboken svarade prästen i vagnen.
17. Den brudparets ring var.
18. Gubbens julstäm.

Prinsessan hos kottgumman som blev saddad 497
av en kille förtrickad prins.
(Matilda Fröberg, 55 år, Finnby Petta)

Det var en prinsessa Selvia. Hennes mor
hade blivit spådd, att hon inte alls skulle få släppa ut
från slottet, förän hon var femton år. De hade
hennes så länge inne, och hon var vällad i sina tår
mor. Men en dag, då det var så vackert, begärde hon,
att hon skulle slippa ut i skogen och spela på med
andra barn, och modern kunde inte neka det.
Hon fick en silverkorg och fick gå. När hon kom i
skogen, villade hon sig bort från de andra. Fast
hon var rofylad och sprang, så hittade hon inte hem
heller utan för ut djupare i skogen. Där mötte
hon en gammal gumma, medan hon var borta
och grät. För henne berättade hon vem hon var,

och gumman tog henne på ryggen och bar henne
hem till sig, och det var en trollkåringdet.

Näringen bodde i ett berg, och när hon kom
dit, så hon: »Berg, fall opp på fyra stöpar!» Bergat
föll opp på fyra stöpar, och gumman gick in, och så
sa hon: »Berg, fall ner på två stöpar!» och så var
de där. Flickan låg där om natten och sov. Troll-
gumman hade också en egen dotter, och de båda söt-
korna låg i samma säng. Andra dagen för gumman
ut och så åt Selvia, att hon ska sköta alla igror.
Hon hade kreaturen i fähuset och sysslar ömme.
Så lå hon en kappe mjöl på ett berg och lät det
blåsa ikring och så, att hon ska samla ihop det
där till knätten och koka till gröt, eljes ska hon ta
livet å henne. Flickan var förfärligt bedrövad
och gick till fähuset. Alla andra kråk ska få kött
här, men en ska få eld (glödheta kol). Enen

frågade hur det var, och hon berättade i hundra-
nöd hon var, och då sa äten: »Om du ger åt mig
hv och kalen, så ska jag visa dig rådd». Hon gav
åt den, och då sa äten: »Dag löse en plankan här
på golvet, och där finnas en tår med mjöl. Dag öpp
en spik och lägg kappen under, så rinner den full
med mjöl». Flickan gjorde så, lagade grött till kväl-
len och hade allt undan och allt i ordning, och då kunde
den gnummen inte ta livet åt henne.

Så låg hon igen över natten. Andra mor-
gon för hon ut och förde en kappe äster på badstu-
ugnen, som var alldeles het eldad, och så, då flie-
ken ska planka ihop alla äster och koka till kvällen
och för resten göra samma saker som förut.
Äten sa åt henne igen likadant och visade var hon
ska gå ner under golvet och ta en annan ^{och ta} lårstopp,
en annan spik, så ska det rinna äster i kappen.
Gnummen kom hem, och då allt var gjort, kunde

hon inte ta livet af flickan.

500

Då tänkte gumman ut en bedjösätt: hade ett stor fat under sängen och en bida där i fatet. Herrens egen dotter låg åt väggen till och prinsessan mot brädden. När flickan såg den där lilla tättningen, så visste hon, att hon ska dödas om natten, och gick då igen till orten i fälsket och beklagade sig. Orten sa: »Ligg i sängen bara, tills alla somnar, och så stiger du upp och vänder sängen tills egen dottern kommer åt brädden. Men förrän du kommer bort, ska du skära dig i fingret och låta bli droppa blod rinna i askan i spideln. Sen kommer du hit till mig. Så tar du upp en annan plankan i golvet, och där tar du en vispel, en sten och en flaska med vatten i. Så släpper du kors mig och iättas dig och på ryggen och tar allt det där med». Flickan gjorde allt så som den hade tagt.

501
Så förs de i väg, och gumman prägade i sin läng:
»Selvia, min pja, sover du nu?» Första bloddan-
pen svarade: »Nej». Gumman la sig igen. Så prägade
hon efter en stund: »Selvia, min pja, sover du nu?»
Den andra svarade: »Nej». Så la hon sig igen och prä-
gade efter en stund: »Selvia, min pja, sover du
nu?» Och den tredje svarade: »Nej». Så la hon sig
igen och prägade fjärde gången: »Selvia, min pja,
sover du nu?» och när det nu inte kom nå-
got svar, trodde hon, att Selvia hade somnat,
steg upp, tog bilen och fatet och högg nacken ö
flickan, som låg i sängen. Sen sag hon efter, och dö-
des det hennes egen dotter. Nu blev hon arg och tänk-
te: »Hej, nu vet jag vem det är, som visat
hennes det här. Det är den där osten i fåhuset».
Gick i fåhuset, så var osten borta. Gumman ef-
ter, tog på sina trimmilda kängor.

Osten frågade åt flickan: "Skr du något ³⁰² mot
på himmeln?" - "Jo, jag skr ett, som kommer, och
det är så svart" - "Det är källingen, som kommer
och är så arg. Kasta nu ut rispet på högra si-
dan". Flickan gjorde så, och så blev det en rygligt
stor tjock skog, så tät, hög och lång, att ingen kunde
komma igenom, över eller omkring. Då gumman
kom dit, sa hon: "ett svart får jag hem efter min
nyttägga", så kuggen jag det här ä". Hon hem efter
tyten och så att kugga ihull skogen och efter igen.

Osten frågade åt flickan: "Skr du något mot
på himmeln?" - "Jo, jag skr ett som kommer
och är ännu svartare" - "Det är källingen,
som kommer och är ännu argare. Kasta nu ner
stenen på högra sidan". Flickan gjorde så, och det
blev ett förskräpkligt berg, som var omöjligt att
komma över. Gumman kommer dit och säger: "ett"

snart hocker jag mig här igenom. Och hon ka-
de sig igenom med sin yttekägga⁴⁾ och slopp i awn
och offer igen.

Hö pågade även igen å flickan: "Sic du nå-
got moln på himmeln?" - "Ja, jag ser ett storm kom-
mer och är så mycket svart, ännu svartare än de
andra". - "Det är kändingen, som kommer och
är så mycket arg. Karta nu ner vattflaskan på
högs tiden". Flickan gjorde så, och så blev det en
stor sjö, att det var omöjligt för gummarna att slippa
över. "Å det här dricker jag snart upp", och känd-
ningen började ge sig att dricka så förbräckligt
och drack så mycket, att magen sprack på henne och
hon blev mitt i sjön och drunknade, och så slopp de
nuden.

De fördades vidare och kom till en plats där
det var krig. Otten blev svårt sårad, men de slopp

504
ärde igenom. I skiden fick de åt sig en sabel, och
Osten så åt flickan: »Stig nu ner i min ryggsack och tag
sabeln och döda mig». Hon sa: »Hur ska jag kunna
döda dig, som har gjort så mycket gott åt mig?» Men
osten tyckte: »Om inte du nu dödar mig, så dödar
jag dig». Flickan måste göra så, och i den bloden,
som kom ut ur Osten, steg upp en prins, för Osten var
en förboddad prins. Han gifte sig med Selvia, hon
blev drottning och allt blev bra. Och så var inte jag
långre med.

I Benämnt för Matilda Tröberg är en gammal, minnen
död gulbe Wikman på Petrus. I gick vilse i Säng-
bakken. I handgata

Prämarer, som voro fötthollade till svanar.
(Makilda Böberg, 55 år, Finnby Petta)

505

Fem prinsar voro fötthollade till svanar i skym-
modern, och de sku inte bli midsmidkor, om inte
system inom hi år hade spunnit garn i kppen,
som väver på ångarna, och gjort skjortor. Under he-
la denna tid sku hon inte få tala, skratta eller gråta.
Hon fick allt i när när färdigt, utbana en skjortor
felade. Hon var på en ång, och så kom de fem sve-
marna flygande, och hon kläddes skjortorna på den.
Bor den fante blev med en trawinge, alle andra
blev färdiga midsmidkor.

1) Ångull, *erophorum*.

Den oskyldigt anklagade fästmannen
(Jansson, Finland, Werstehandel)

506

En sjökapten vågade en gång i fjärröd och lovade
då, att han skulle ge så mycket pengar åt den första tigger-
en, som han häffade, i fall han kom i land, att den aldrig
skulle behöva tigga mera. Han lyckades komma i land,
och tillfästygget kom en flicka, som tiggede, och hon var
en utmärkt värd flicka. Sjökapten gick då till kaptenen
och frågade, om han mindast så mycket kunde lova, då han
var i fjärröd. "Nej nej, sa kapten, hvad kunde jag då?"
"Jo, att ni skulle ge så mycket pengar åt den första
tiggeren som ni häffade, att han aldrig skulle behöva
tigga mera, i fall ni skulle bli pålet, och nu är här en och
tigger". Så kapten gav åt flickan en stor summa pen-
gar, och flickan gick hem. Där trodde modern, att flickan
hade stulit pengarna, och bodde inte hemma, förrän hon

följde flickan till postbygget och där fick hon se hur det var.¹⁰⁷

Men när tyckte kapten, att flickan var så snäll,
att han beslöt skola upp henne och gifte sig med henne.
Han satte henne i skola och för ut på en tre års re-
sa. Nu när herrarna istället och ska vilja vara medflic-
kan, men hon lät inte dem komma nära. Så var där en,
som sa: »Något jag ställer så till, att hon aldrig ska
bli gift med den där kapten». Så tog hon något reda på
i vad rum hon sov och ställde så till, att hon slapp in i
det en sommarnatt, när det var kallt. Där hade hon kos-
tat täcket å sig, och limmet var allt öppet under armarna.
Och han tog och fotograferade henne så naken som hon
var. Sen när kapten kom hem, så visade honom fotogra-
fin åt honom och sa: »Se sån där är en fästning, och så
har hon vidat sig för mig. Hon hade ett födelsetecken
under högra bröstet, och h. o. m. det syns på i fotografien.
Nu blev kapten förgad och befälde sine kare att föra

henne till en holme och skära, huzan å henne och tåmna
 henne där. De gjorde så, men lykte tyndom flickan, så att
 de inte skar tuzgan å henne utan jagade fort ett par,
 skar huzan ur rum på fäst och visade åt flickan.

Nu var flickan där ensam, och så kom en fågel
 och kvittrade och sa: "Lyft upp den där stenen, och där ska
 du hitta sjömanskläder, och så har du den på dig och
 lägger dina egna kläder i stället. I stamfiskan är en
 nåsduk, och när du ser ett fartyg komma, så vinkar
 du med den, och så kommer det till holmen efter
 dig. Hon gjorde alltså som fågeln sa, tog kläderna
 och satte sina egna i stället. Så kom ett fartyg, och hon
 vinkade med nåsduken, och det kom efter henne. Men
 hon sa inte, att hon var en flicka utan en sjöman,
 som räddat sig till holmen, då fartyget gått förlorat.

Efter en tid blev kapten död, och styrman fick
 bli i kapstens ställe, och flickan blev styrman. Så kom

4. Styrdottern som blev gift med prinsan.
(Mabilla Proberg, 55 år, Perning, Peltti.)

En styvmor var släk med sin styrdotter. En-
gång befälde hon henne att bäsa vatten med sål-
lek. Flickan gick, men vad skulle det hållas vatten i
sållet. Så satt där en fågel i hädet och tjöng: »Smet
i deg och lägg i skå, och så har hon vatten». Och hon
gjorde så. Hon hade tappat sin taffel, och en prins
hittade den lilla taffeln, och skulle söka den, som taffeln
skupats åt, och gifte sig med henne. Styvmorens
egen dotter hade stora och klumpiga fötter och hon kläm-
de och prässade foten, att taffeln skulle gå på. Styrdottern
la hon under ett kar, att prinsen inte skulle få se henne.
Så tjöng fågeln i hädet: »Den sitter under kar, som taffeln
äger». Prinsen hörde det där, kättade på kar, och passade på
taffeln, och den gick bra på foten. Han tog och gifte sig med henne,
och egen dottern blev utan.

5. »Pengar är pengar, och för pengar får man allt?»

(Jansson, Finnby, Verkstaden)

511

En präst hade skrivit på sin port: »Pengar är pengar, och för pengar får man allt». Detta såhade kungen fört och pågadda vore som hade skrivit så dunk. Pastorn kom ut och sa, allmog var dockan. »Det kan inte vara möjligt», menade kungen. »Jo?» tyckte pastorn, »bara man har pengar, får man nog allt». Döda kungen, att han sku sätta sin dotter i ett högt torn, och inom en viss tid sku pastorn göra henne i grossers, eller och sku han mista livet. Pengar sku han få så mycket han behövde.

Så gick pastorn där och vistade inte hur han sku göra, och tiden började snart gå till slut. Så gick han en dag där i stan och grät för sig själva och mötte en jude. Den där prästade var för magistern grät. »Det kan nu vara det samma, om jag berättar för dig eller inte, in-

512
be kan du ändå hjälpa mig ?? tyckte pastorn och gick
sin väg. Men juden följde efter och sa: så småningom
berättar mig bara, var kan jag hjälpa ?? Pastorn be-
rättade, och juden tyckte: så småningom inget sak, om
det finns pengar bara ?? Så skaffade de en smott-
ljust, som var ihärlig, och pastorn köpte där i med en fiol
och spelade. Några dagar dög i skugga med den där
och kom till slottet. När prinsessan hörde det där
ville hon köpa ljuset, och juden, som var med sålde
den ork. Sen förel man ljuset in i prinsessans
kammare, och när natten kom, köpte pastorn ut ork i
sängen med prinsessan. Först blev hon rädd, men när
hon fick smaka på ^{lilla} pastorn, så började hon tycka
om det där, och ville ha alla nätter. Mat gav hon åt
hon som hjälper, så att hon blev ork, och kungen under-
des över, hur hon hade börjat äta så mycket och blev
allt fetare var verkar som gick. Engång ^{hon} ~~och~~ ^{det} för-
men

mande till slottet, och när man städade nimmade, ⁵¹⁸
tyckte man att ljosten stod och iskåpade där i vä-
gen, och så förde man den ut i vagnslidnet. Där
köp pastorn ut och slapp ut genom dörren, som
kusarna hade hållit öppen. När tiden hade gått
och fick prinsessan ett barn, och kungen kunde inte för-
stå, hur det kunde vara möjligt, förän pastorn kom
och förklarade hur det var.

6. Pojken som blev lärd till tjuv. *skrivs ej*
(Jansson, Finnbys Väststrand)

514

En bondepojke fór med sin fars oxar till marknaden. På vägen träffade han ett tjuvfölje, som övertalade honom att sälja bort oxarna och följa med tjuvparket, som sku lära honom till tjuv.

Han var borta i sex år, innan han kom hem igen en natt. Föräldrarna vågade inte släppa in honom, fast han sa, att han var deras son och utlärnt tjuv. Modern fór sen till herrn för att fråga, om de fick hossonen hemma hos sig, när han var blödd tjuv. Herrn tillät dem det, men bad dem ta sonen till hängården, för att han sku få se, om han sku kunna stjåla. Herrn hade två ariga hunder i kedjor och lovade hunden riksdaler, ifall han sku kunna stjåla dem. Han tog

ett bolster och bände tosen bort och kastade två horn
fulla med smör in i kojans. Hundarna till horenen
och började slicka smöret och karlen dit och ställde
kojan ända, att hålet blev uppåt. Så to han bolstret
för och gick i andra ändan ä kojan och hjälpte den,
att hundarna för i bolstret. En morgon drog han
efter sig hundarna i bolstret och förde till herrn och
fick hundra riksdaler.

Sen sken han stjåla klockorn och prästen och
sätta i samma bolster, så sken han få hundra riks-
daler. Han tog en säck med hö och häst och en sty-
ttingslåda och för till kyrkan och hängde ett långt
rop i kyrkklockan, och andra ändan bränd han i
hösäcken och ställde prästen att äta. Då den var
ut hö på ringdalen i kyrkklockan med det samma.
Han var klädd i vita kläder och bände eld på alla gus
i kyrkan och ställde sig i predikstolen och predika de.

516
Väktorn fick höra det där men vågade inte fara dit
utan gick till prästen och klockaren och bad dem gå till
kyrkan att se vad där var. Då de kom till kyrkan,
så hvar den som vill komma till himmelriket,
ska passas på nu, för nu är rädda tiden, och jag är
engelen Gabriel. De var villiga att följa med ho-
nom, och han släckte elden och stängde dörrarna och
stoppade prästen först i boluset och sen klockaren
med refforn; och sen refforn saken och placerade
den på hyllningsläden och höll den till hänggården.
Där de hade fördrat en liten bit, menade klockaren:
"Nog säger de, att det är snart att komma till him-
melriket, men nog tycks det ju vara så och så. Prä-
sten hade frågat, om det dröjer länge. Han stann-
nade då hästen framför hörshuset, där körsen
och hypperna hacklade, och så såg nog är ni nära.
Englarna tjungersedan". Sen öppnade han dör-

517
ren till bönhuset och välbad säcken bäsin, och
hönser sprang på och knapade och rackade. När herrn
steg upp, drog han ut säcken och börde den fram för
storkroppen och fick så hundra riksdaler.

Sen sken han stjälta linnestock och vagnsprungen
å herrns fru, och han lovade. En hade dött där, och
tjuven tog liket och la det att hänga utanför herrns
och frus fönster. Med dyrkar dyrkade han upp dörrar-
na och kom till rummet näst intill och slog med en
klubba i väggen mitt för dörrens öppning. Herrn hoppade
upp och sa: »Nu kommer han». Med samma såg
han liket, som hängde ovan fönstret, tog bössan
och fór ut för att skjuta spöket. Som skottet hade
smullit, sprang tjuren in till rummet och sa: »Jä
vid rånge och linnestock, innan tjuren får det». Sen
at dandranummet, tills herrn kom in till
frun, och då var han utan allt. Andra morgon

kom tyven med ringen och Örnst och fick hundra riksdaler.

Sen hade de slakt i köket och hade blod, och tyven tog en pissblåsa och fyllde med blod och satte den åt modern under tissarna, för han hade hört, att herrn var arg och sken komma dit och ge honom. När herrn kom och sken bosta honom, blev tyvens mystigt arg på modern också, att det var hennes fel det där, och tog kniven och slog den i bröstet, så att bloden sprutades och hon för ryggplåges så golubak. Herrn började ymka honom sen för det där, men tyven menade, att det var ingen fara, och tog en visselpipa och blåste i alla ändhål, och hon fick liv. Herrn tyckte, att det där var pinsamt och ville bryta det där och fick det också för hundra riksdaler.

När några dagar hade gått, blev herrn och fru.

iggråt, och hon slog med kniven från bröstet, så att
hon dog. Han blåste med pipan i alla hål, men ved
den hon föt i och i hvarje. Då blev han nu förtvål
och förtektigt. Tjuven såg det där och förunder
hitta kommanen & myglänges och laddes vana död.
Då herrn hörde det där, så menade han, att icke
kan jag nu något annat göra åt honom, men
jag ska nu pistas på honom ändå. Aldrig mer
sörja herrn satt på hälet, tog tjuren kniven och
ska alltså.

I ännu ² knappast

^{en man mellan 60 och 70 år,}
*) Berättas, ^{han} flyttat till Finland från Västmanland
Östern, där han hört de av utgjordade sagor.

Gäddan, lakten och kampen.
(Makilda Truberg, 55 år, Finnsby Petta)

Gäddan och lakten tröstade oss när barn var star-
kare. Då en kampen, var vi man förgjorde fästet.
Shopen? Så ring oss Eskil, lag oss mig om Ber-
tel, så skryper jag både gäddan och lakten.

8. Hur gissen blev fiskehorns bing
(Mokilla Träberg, 55 år, Fimby Petta)

521

Fiskehorna sken några bing ut sig och bestöt, att
den sken bli desas bing, som orkade hinnera snick-
best. De satte de iväg till ett bestämt mål, men
gissen skyddade sig att rappa gäddan i skjutan.
Och då gäddan kom fram först så slog hon med
skjuten å glädje och bestade gissen långt över till
bunnen, och han ropade: "Här jag redan!" Sedan
den blev gissen fiskehorns bing.

542
Njuorria, som stal för ^{semit} Klockaren och prästen.
(Matilda Tröberg, 55 år, Petrus Finsch)

Någon tjur var och stal för. Så ska prästen
ha något från kyrkan och ibland klockaren det, men
han ville inte gå ensam i mörkret, och prästen igen
var kallt och hade illa åtgå. Så klockaren tog de
prästen på ryggen och gick åt kyrkan hit. Vid kyrk-
muren såg någon tjur och väntade på den kom-
mat och då hör hörde klockaren komma klockande
med prästen, badde han, att det var besvärskan.
med bärskan, och pågade: »Är han fet och?» Kloc-
ken badde, att det var fjälvafan och så: »Är
han fet eller mager, så här har du honom», och
så slängde han ner prästen och sprang hem. Men prä-
sten, som var kallt, var för hemma.

543
Korlen som hittade en skatt och hans satsasamma gumman.

(Kapten Aug. Myrman, 77 år, Flinby Pella)

En korl hittade en skatt och vilke höll den dolt.
Men nu hade han en mycket pratosa gumma, och där
från sa han åt henne: »Nästa morgon ska de regna
spisar och vilket där från himlen». Lade gumman
under ett hår och gryn på. Sen släppte han korgen
där på karot och de hackade och pickade och förde
oförd. Efter en stund släppte han bort gumman och
så, att oräddet var över. Gumman pratade för
alla om skatten, och så mötte gubben till kungen.
Han la nu korvbitar i piken och lät gumman gå
förut. På vägen kastade han korvbitar i luften,
så att de föll ner framför gumman. »Si så, si så,
nu regnar det korv från himlen», sa gubben. Gum-
man var glad och pluckade upp och åt och la i piken.

524
För natten prägade domaren, när gutten hade
hittat skatten. » Nä inte kan jag nu så precis minnas
datum, men det var dagen före det regnade spikas
och järnbitar från himlen ». » Vad pratar ni? »
» domaren. » Inte har det regnat annat än
natten ». » Har de inte! » Tyckte gumman,
» och idag regnade det korvbitar, sa hon
och tog fram och visade. » Sjänt där jämsan! » hon
och pratar », sa gutten, och så fick han hålla sin
skatt.

9 pladdar, skrävlar.

Men gubben fick sin latsa grumma och arbeta.
(Makilda Troberg, 55 år, Fimby Petta)

525

En gubbe hade en så lats grumma, som gjorde ingenting. Han varken kokade mat eller städade. Men gubben talade ingenting. En morgon som tog han ett kalvskinn och hängde det på ryggen och sa: »I dag ska du ha mestan i ordning och städat och bäddat, och om du inte gör det, får du stryk». Om kvällen då han kom hem, var ingenting gjort. Så sa han åt grumman: »Tag det kalvskinnet på ryggen. Tag skage stryk åt det, när det ingenting har gjort». Och han gav stryk duktigt åt det skinn och grumman fick med samma. Följande morgon gjorde han på samma sätt. Men när han kom hem på kvällen, var allt på samma sätt igen gjort. Så bar det till samma talke igen. Tredje morgon gjorde han igen på samma sätt. När gubben var bort,

tänkte grumman : » Det är skräck att hålla det
 dörst kinnret på ryggen och påstryk. Inte gör det något
 ändå. Det är bäst att jag gör det själv ». När gubben
 kom hem, var allt i ordning, och då sa gubben
 åt kinnret : » Vörste jag inte, att det ska hjälpa.
 Nu har du varit riktigt snäll ». Efter det blev
 grumman en flitig och riktigt skaplig människa.

Drängen som åt ärtoppa.
(Makilla Tröber, 55 år, Fimby Petta)

Husbonden och drängen satt vid bordet och åt
Ärtor. Bäst det var började drängen rika upp
ärmarna med spelig fart. Bonden: "Vad nu?"
Drängen: "Nå jag såg en ärt, och jag ska ta fast
den, för det finns så litet ärtor i soppan".

Skräddaren om åtårstopp.
(Ankilda Tröberg, 55 år, Försby, Petta)

528

Skräddaren åt årstoppa, och det var så litet
åter i. Husbonden sa: »Tag i bottast, så får
du återda. Skräddaren: »Tackar ödmjukhet,
jag fick en så nyss.

Gumman som var vår kom till köpman.
(Matilda Fröberg, 55 år, Finnby Petta)

529

En gumma skär till matvarde, och kom för
sent och hade gjort det också en gång förr. Prä-
sten höll just på med skrifternälet, och då skrek
gumman: "Kommer jag inte äter i helvetet för
sen!"

Hur grumman radade lasset.
(Mekilda Trberg, 55 år, Förelägg Petter)

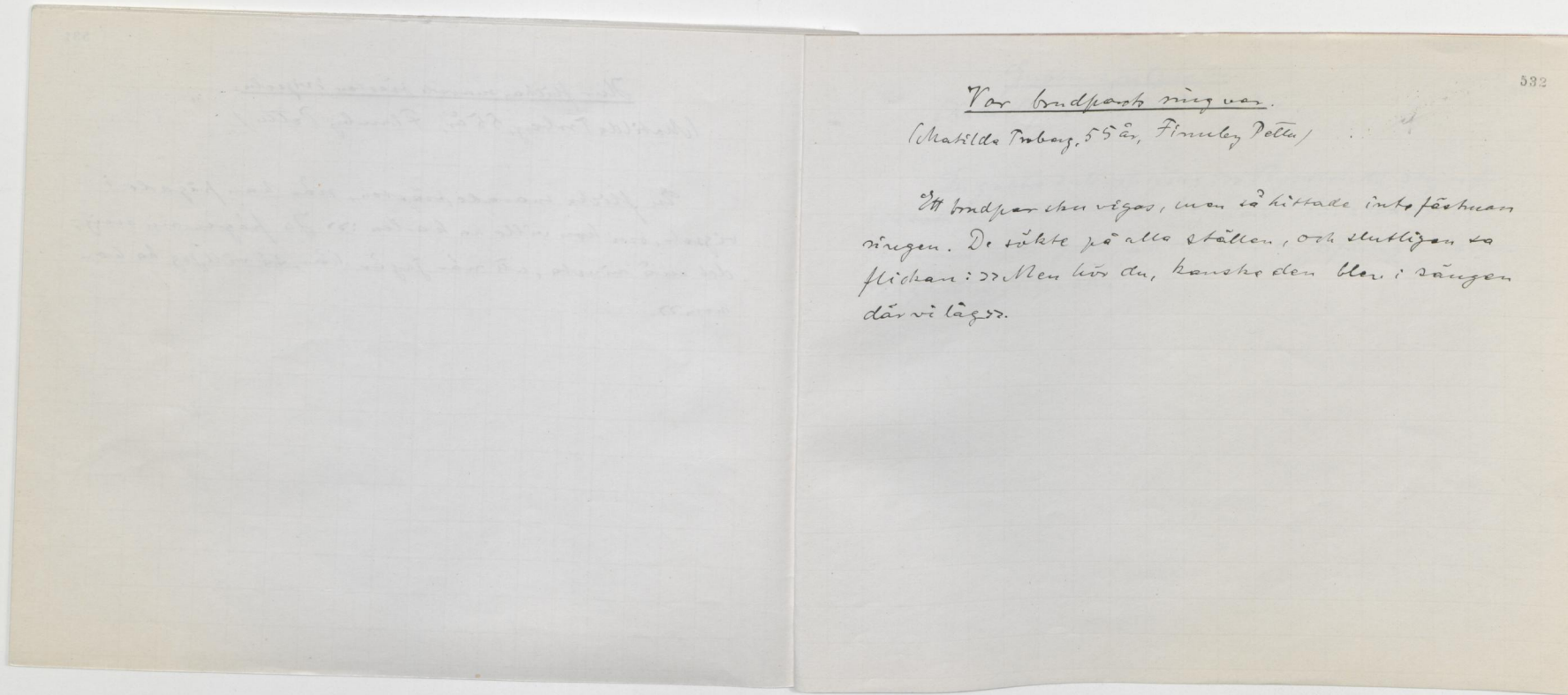
En grumma var till skogen och lät kora Stör
hem, och medan hon radade så hon: ?? Orkar du
med den, så orkar du med den, orkar du med den,
så orkar du med den ?? Och så radade hon så för-
färligt starkt lasset, att inte lasten orkade dra. Så
började hon rada allt mer igen och sa: ?? Orkar du
inte med den, ²⁰ orkar du inte med den heller ?? Och
så radade hon allt starkare och för hem utan.

En flicka svarade prästen i visan.
 (Matilda Torberg, 55 år, Finnbys Petta)

En flicka svarade prästen, när han frågade i
 visan, om hon ville ha karlen: Ja prästen, nej, nej,
 det var minsta, att när jag är här, så vill jag ha ko-
 nsten.

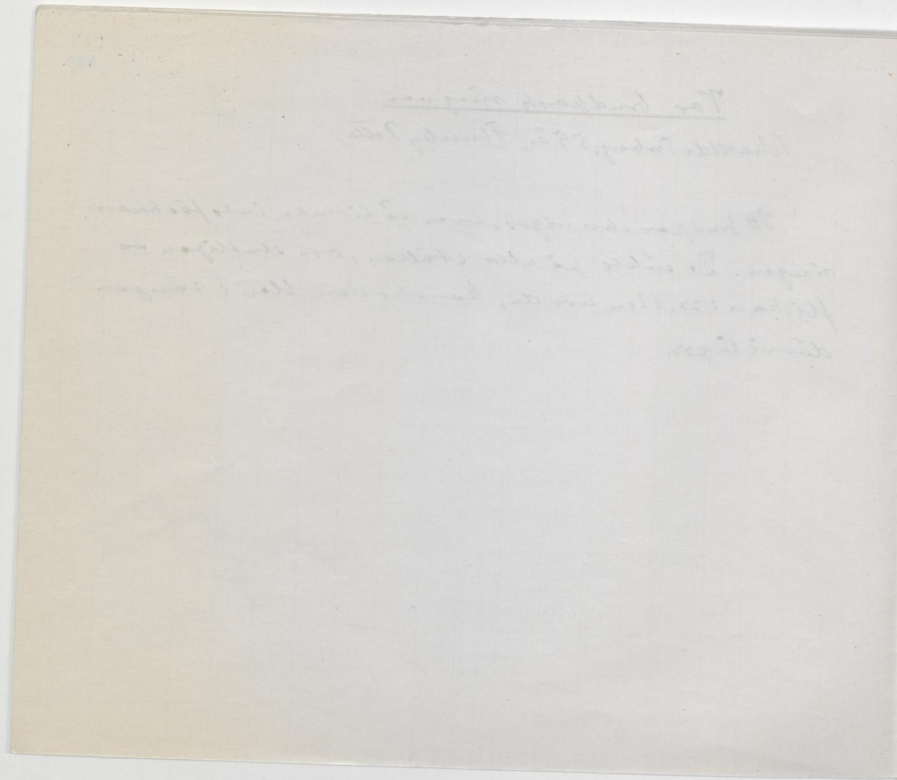
Var brudparst mig var.

(Matilda Probst, 55 år, Finnsby, Västmanland)

532

It brudparst mig var, men is hittade inte fästman
ningen. De sökte på alla ställen, och slutligen is
flickan: »Men här du, kanske den blev i sängen
där vi låg».

Gubbens julpsalm.
(Kalle Lignell, 75 år, Finnbysöarna)

En gubbe satt orolig i Rysslands stjärnor,
han ~~satt~~ som kadd' dän kejsaren, tar alla. Och
gumman hade byst, uti det var en kjaftligt rader
och gullig julpsalm.

